

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Davida Hipšra a soudců Tomáše Foltase a Lenky Krupíčkové v právní věci žalobkyně: **TERMO Děčín a. s.**, se sídlem Oblouková 958/25, Děčín, zastoupená Mgr. Lukášem Votrubou, advokátem se sídlem Moskevská 637/6, Liberec, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 13. 2. 2024, č. j. 15 A 41/2023-43,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 3. 7. 2023, č. j. KUUK/104802/2023 (dále jen „napadené rozhodnutí“), žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Děčín, odboru stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“), ze dne 7. 12. 2022, č. j. MDC/128435/2022, jímž byla podle § 115 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), a podle § 18c vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 503/2006 Sb.“), povolena změna dokončené stavby (stavební úprava) „*Instalace tepelného čerpadla bytový dům Děčín, Děčín II – Nové Město č. p. 259, 260, Kamenická 120, 122*“ na pozemku p. č. 1526, v katastrálním území Děčín.

II.

[2] Žalobkyně podala proti napadenému rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem, který ji v záhlaví označeným rozsudkem zamítl.

[3] Krajský soud s odkazem na rozsáhlou judikaturu Nejvyššího správního soudu poukázal na specifické postavení žalobkyně, která jako (nepřímý) účastník stavebního řízení může podle § 114 odst. 1 stavebního zákona vznášet toliko námitky v souvislosti s přímým dotčením svých práv, a nepřísluší jí vznášet námitky týkající se ochrany veřejného zájmu (a to i ve světle skutečnosti, že provozuje soustavu zásobování tepelnou energií podle energetického zákona ve veřejném zájmu) či vlastních soukromých podnikatelských záměrů a ekonomických zájmů. Žalobkyně nadto nebyla stavebníkem, jemuž by bylo vydané stavební povolení adresováno. Rozhodující pro něj bylo, že z obsahu správního spisu nevyplývaly skutečnosti svědčící o tom, že by vlastnické právo žalobkyně k soustavě zásobování tepelnou energií (dále jen „SZTE“) mělo být jakkoliv (fakticky) dotčeno. Žádná ze stavebních činností nenaruší SZTE, která je ve vlastnictví žalobkyně, neboť záměr bude realizován ve zcela jiné části budovy a napojení nového způsobu vytápění bude provedeno za posledními uzavíracími armaturami tepelné přípojky stávajícího dodavatele tepla. Správní orgány se přitom řádně zabývaly podmínkami pro provedení stavby. Z uvedeného vyplynulo, že veškeré zásahy do vnitřních rozvodů topné soustavy objektu jsou navrženy až v částech, které jsou součástí bytového domu, a tudíž ve vlastnictví spoluvlastníků objektu samotného. Dodal, že z projektové dokumentace zjevně vyplývá, že instalaci a realizaci povolené stavby včetně jejího napojení na rozvody v bytovém domě lze funkčně dokončit, aniž by byla jakkoliv fakticky dotčena SZTE ve vlastnictví žalobkyně. Odpojení SZTE od bytového domu je poté logickým a nutným důsledkem výměny hlavního zdroje tepla podle § 77 odst. 5 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „energetický zákon“).

[4] Krajský soud dále uvedl, že odpojením od SZTE dochází ke změně způsobu vytápění, která je upravena v § 77 odst. 5 energetického zákona a nejedná se proto o stavbu podle § 77 odst. 4 energetického zákona. V projednávaném případě tak jde o zcela samostatné zařízení – zdroj tepla, který nebude se stávajícím zařízením – zdrojem tepla – (funkčně) propojen, který svým samostatným provozem proto nebude moci původní rozvodné zařízení SZTE v budoucnu jakkoli ovlivňovat a nepředstavuje neoprávněný zásah do zařízení ve vlastnictví žalobkyně. V předmětné věci se tudíž nejedná o náhradní nebo jiný zdroj tepelné energie ve smyslu § 77 odst. 4 energetického zákona. Požadavek na písemnou dohodu mezi stavebníkem a žalobkyní jako držitelem licence na rozvod tepelné energie tedy nebyl podmínkou povolení dané stavby.

[5] K tvrzení žalobkyně, která dovozovala zásah do svých práv k tepelnému zařízení též ze skutečnosti, že v namítaných rozhodnutích, resp. v projektové dokumentaci, není vyřešeno celkové odpojení dotčené budovy od SZTE, resp. odstranění rozvodného tepelného zařízení, krajský soud konstatoval, že otázky související se samotným zabezpečením či odstraněním tepelné přípojky ze SZTE nemohly být v daném stavebním řízení správními orgány řešeny. Ve smyslu judikатурních závěrů se totiž nejednalo o námitky vztahující se ke konkrétnímu zásahu do tepelného zařízení žalobkyně či dotčení tohoto zařízení, neboť ve svém důsledku šlo toliko o námitky týkající se soukromoprávního vztahu mezi žalobkyní a stavebníkem, které nebyly předmětem vedeného správního řízení.

pokračování

Přitom zdůraznil, že stavebník je povinen se zdržet jednání, kterým by mohl poškodit SZTE, nebo omezit či ohrozit její bezpečný provoz. Napojení nového zdroje tepla na domovní rozvody je tak možné až po prokazatelném dopojení budovy od stávajícího zdroje vytápění. V projednávané věci se zároveň stavebník k SZTE ve vlastnictví žalobkyně zjevně nenapouje.

[6] Za mylný krajský soud pokládal také názor žalobkyně opírající se o § 509 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, že tepelné rozvody v domě tvoří příslušenství liniových staveb, na které se uplatní požadavek vlastnické identity věci hlavní a věci vedlejší. Relevantní přitom v řešeném případě byla právě otázka vlastnictví vnitřních rozvodů objektu, kterých se předmětná stavba dotýká, nikoliv konkrétních částí tepelného vedení SZTE. Napadené rozhodnutí neshledal ani nepřezkoumatelným.

III.

[7] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[8] Stěžovatelka od počátku namítala, že stavba je prováděna na jejím vlastnictví, resp. na rozvodech tepla, které jsou v jejím vlastnictví. Projektovou dokumentaci považovala za neúplnou, neboť nezpracovává rozhraní majetku vlastníka objektu a stěžovatelky jako vlastníka a provozovatele SZTE. Správní orgány dle stěžovatelky uzavřely otázku vlastnictví tepla v budově tak, že je zjištěno z projektové dokumentace, kterou zajistil stavebník, s tím, že je vlastnictví dostatečně prokázáno a odůvodněno, a to navzdory tomu, že stěžovatelka tuto skutečnost činila spornou. Dle jejího názoru nebylo možné řešit vlastnické právo k rozvodům podle právní úpravy energetického zákona. Krajský soud se danou otázkou nijak nezabýval a fakticky vyšel při řešení dané otázky z obecných závěrů, že zásahy do vnitřních rozvodů jsou prováděny ve vlastnictví stavebníka, za hranicí vlastnictví stěžovatelky. Podle jejího názoru je povinností příslušných orgánů veřejné moci postavit otázku vlastnictví na jisto. Z dostupných dokumentů vyplývá, že předmětná budova byla vyprojektována v roce 1961, totéž pak platí i pro rozvodné tepelné zařízení, které je majetkem stěžovatelky. Na základě uvedených skutečností pak je zřejmé, že otázku vlastnictví rozvodného tepelného zařízení a odběrného tepelného zařízení a hranice mezi nimi, je nutné posuzovat podle právní úpravy platné v uvedené době. Nesouhlasila s tvrzením krajského soudu, že v průběhu správního řízení a v řízení před soudem nijak relevantně neuvedla, jaké je dle jejího názoru konkrétní rozhraní vlastnické práva a neoznačila k tomu případné důkazy. Pokud správní orgány rozhodly o tom, že stavba je prováděna na rozvodech ve vlastnictví stavebníka (vlastníků jednotek v budově), pak řešily předběžnou otázku vlastnictví těchto rozvodů za stavu, kdy stěžovatelka učinila námitku spornosti tohoto vlastnictví, a tím porušily § 114 odst. 3 stavebního zákona a překročily svou působnost.

[9] Rozsudek se podle stěžovatelky nevypořádal s žalobním bodem, že správní orgány rozhodly o provedení stavby dle konkrétní projektové dokumentace, ve které je mj. řešeno i odpojení budovy od SZTE a jednotlivé kroky, jak má stavba být realizována. Naproti tomu krajský soud aproboval, že napojení je možné pouze až po prokazatelném odpojení budovy od stávajícího zdroje vytápění. Tímto bylo přímo zasaženo do vlastnického práva

stěžovatelky k SZTE, neboť byla zkrácena na svém právu, aby odpojení stavby (budovy) od SZTE proběhlo podle stavebního povolení. Tím fakticky dochází k zásahu do vlastnického práva stěžovatelky, neboť jí sice je dáována ochrana soustavy zásobování tepelnou energií, avšak limitována tím, že stavebník je oprávněn provést stavbu dle projektové dokumentace s tím, že případné změny může povolit stavební úřad.

[10] Z uvedených důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

IV.

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že skutkový stav byl v projednávaném případě správními orgány zjištěn řádně a v potřebném rozsahu. Obecná a nepodložená tvrzení stěžovatelky nebyla schopna vzbudit důvodnou pochybnost o vlastnictví rozvodů v místě napojení nového zdroje vytápění. Za důvodnou nepovažoval ani námitku rozpornosti stavebního povolení. Odkázal přitom na napadené rozhodnutí. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

V.

[12] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Skutkově a právně téměř totožnou věcí se zabýval Nejvyšší správní soud již v rozsudku z 6. 9. 2024, č. j. 7 As 298/2023-39. Zdejší soud neshledal důvod odklonit se od dříve vyslovených závěrů, a proto na ně odkazuje.

[15] Podle § 77 odst. 4 energetického zákona *odběratel tepelné energie může zřídit a provozovat náhradní nebo jiný zdroj tepelné energie, který je propojen s rozvodným tepelným zařízením nebo může ovlivnit jeho provoz, teplonosnou látku v rozvodném tepelném zařízení nebo její parametry, pouze po písemné dohodě s držitelem licence na rozvod tepelné energie.*

[16] Podle § 77 odst. 5 energetického zákona *veškeré vyvolané jednorázové náklady na provedení změny způsobu dodávky nebo změny způsobu vytápění a rovněž náklady spojené s odpojením od rozvodného tepelného zařízení včetně odstranění tepelné přípojky nebo předávací stanice uhradí ten, kdo změnu nebo odpojení od rozvodného tepelného zařízení požaduje. Náklady spojené s odpojením od rozvodného tepelného zařízení zahrnují rovněž zůstatkovou cenu tepelné přípojky a předávací stanice evidovanou v účetnictví dodavatele tepelné energie ke dni odpojení od rozvodného tepelného zařízení, pokud slouží k dodávce tepelné energie výhradně tomu, kdo změnu nebo odpojení od rozvodného tepelného zařízení požaduje.*

[17] Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že v případě nyní posuzovaného stavebního záměru se jednalo o změnu způsobu vytápění podle § 77 odst. 5 energetického zákona, nikoliv o zřízení a provoz jiného zdroje podle odst. 4 stejného ustanovení. Krajský soud dostatečně vysvětlil, proč se v případě stavebního záměru jedná o změnu způsobu

pokračování

vytápění podle § 77 odst. 5 energetického zákona, že jsou naplněny podmínky tohoto ustanovení, a není tak třeba naplnění podmínek § 77 odst. 4 energetického zákona, jak stěžovatelka vyžadovala. Klíčové je, že podle projektové dokumentace, tedy i stavebního povolení (jehož součástí je i povinnost dodržovat podmínky projektové dokumentace), nedojde k žádnému propojení s dosavadním rozvodným tepelným zařízením, ani nebude ovlivněn jeho provoz. Proto je na nynější řízení nutné aplikovat § 77 odst. 5 energetického zákona.

[18] Jak vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, předmětem řízení o povolení stavby spočívající ve změně způsobu vytápění podle § 77 odst. 5 energetického zákona není celá změna vytápění včetně odstranění tepelné přípojky a jiných technických otázek souvisejících s odpojením SZTE a jeho zaslepením. Nejvyšší správní soud v rozsudku z 9. 2. 2017, č. j. 5 As 93/2016-30, uvedl, že: „Stěžovatel *de facto* žádá, aby stavební úřad *ex officio* rozšířil předmět stavebního řízení také na řízení o odstranění tepelné přípojky v jeho vlastnictví, a to z důvodu, že odstranění tepelné přípojky souvisí s povolovanou stavbou, v důsledku které dojde k odpojení stavebníka od SZTE. Takový požadavek však zcela zjevně nemá zákonnou oporu a nelze jej dovozovat ani z § 77 odst. 5 věty druhé energetického zákona“ (shodně také rozsudky NSS ze dne 26. 9. 2023, č. j. 6 As 167/2022-41, bod 20, a ze dne 24. 5. 2023, č. j. 4 As 36/2023-38, bod 20). Požadavek na to, aby se v rámci stavebního řízení řešilo i odpojení od SZTE, nemá zákonnou oporu a nelze jej dovozovat ani z § 77 odst. 5 energetického zákona. Otázky související s odpojením a zaslepením stávající tepelné přípojky ze SZTE se týkají soukromoprávního vztahu mezi stěžovatelkou a stavebníkem (srov. rozsudek NSS č. j. 6 As 167/2022-41, bod 18). Vzhledem k tomu, že se v projednávané věci jedná o změnu způsobu vytápění podle § 77 odst. 5 energetického zákona, požadavek stěžovatelky na uzavření dohody stavebníka s držitelem licence na rozvod tepelné energie podle § 77 odst. 4 téhož zákona nebyl oprávněný.

[19] V rozsudku z 9. 11. 2011, č. j. 9 As 52/2011-159, Nejvyšší správní soud uvedl: „Změna způsobu vytápění je tedy z pohledu energetického a stavebního zákona samostatným stavebním řízením, které není nijak vázáno na soukromoprávní smluvní vztah mezi odběratelem (nyní stavebníkem) a dodavatelem tepelné energie. Fakticky obsahuje změna způsobu vytápění dvě součásti. První z nich je shora uvedené stavební řízení, kterým je příslušným správním orgánem za předpokladu splnění zákonem stanovených kritérií povolována změna stavby. Druhým aspektem je pak soukromoprávní vztah mezi odběratelem tepelné energie a jeho dodavatelem, kdy na základě smluvních ujednání mezi nimi dochází či nedochází k dodávkám tepelné energie do daného objektu. Tvrdí-li dále stěžovatelka, že se v předmětných nemoovitostech stále nacházejí části jejího zařízení a mělo či má dojít k jejich zabezpečení či odstranění, ztotožňuje se kasační soud s názorem krajského soudu, že se jedná o otázku týkající se soukromoprávního vztahu mezi stěžovatelkou a stavebníkem.“ V rozsudku ze dne 10. 4. 2019, č. j. 6 As 304/2018-37, pak zdejší soud uvedl: „Otázky související s odpojením a zaslepením stávající tepelné přípojky ze SZTE či s její další nadbytečností ovšem nemohly být řešeny v daném stavebním řízení, neboť se jedná o otázky týkající se právě soukromoprávního vztahu mezi stěžovatelkou a stavebníkem.“

[20] Právě citované závěry plně dopadají i na projednávanou věc. Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že realizaci povolené stavby lze navrhovaným způsobem funkčně dokončit, aniž by byla jakkoli dotčena soustava ve vlastnictví stěžovatelky. Odpojení SZTE od bytového

domu je logickým a nutným důsledkem výměny hlavního zdroje tepla podle § 77 odst. 5 energetického zákona a nemůže představovat neoprávněný zásah do soustavy ve vlastnictví stěžovatelky (obdobně viz rozsudek NSS ze dne 10. 4. 2019, č. j. 6 As 304/2018-37, bod 20). Znefunkčnění SZTE nepředstavuje zásah do vlastnictví stěžovatelky a není nutno, aby bylo podrobně řešeno v projektové dokumentaci. V rozsudku ze dne 9. 2. 2017, č. j. 5 As 93/2016-30, Nejvyšší správní soud výslovně uvedl, že předmětem řízení o povolení stavby – nového zdroje vytápění – není celá změna vytápění včetně odstranění tepelné přípojky a jiných technických otázek souvisejících s odpojením SZTE a jeho zaslepením. Nejvyšší správní soud nevidí důvod, proč by tomu mělo být v nyní řešené věci jinak. S uvedeným souvisí i velmi obecná námitka vnitřní rozpornosti stavebního povolení týkající se dvou odlišných podmínek týkajících se realizace stavby a odpojení budovy od SZTE. Dle názoru Nejvyššího správního soudu uvedeném v rozsudku ze dne 24. 5. 2023, č. j. 4 As 36/2023-38, lze konstatovat, že spolu s odpojením bývá třeba provést úkony jako uzavření armatur, vypuštění teplotnosné látky či vyregulování soustavy. „Tyto činnosti nicméně nesouvisí s vlastní realizací stavebního záměru, nýbrž jsou důsledkem ukončení soukromoprávního vztahu mezi provozovatelem SZTE a odběratelem“. K tomu lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2017, č. j. 5 As 93/2016-30, v němž bylo uvedeno, že „[t]epelná přípojka vedoucí do bytového domu nemohla být předmětnou stavbou v rozsahu, v jakém byla povolována ve stavebním řízení, dotčena. Odpojení od SZTE se uskutečňuje nikoliv pouze faktickým odstraněním přípojky do SZTE, jak tvrdí stěžovatel. K odpojení od SZTE a ke změně způsobu vytápění může zcela zřejmě dojít, aniž by byla odstraněna tepelná přípojka; realizace povolované stavby bude spočívat v instalaci nového zařízení sloužícího k vytápění a zaslepení stávající tepelné přípojky z SZTE, jak tomu je v nyní projednávané věci. Faktická další existence tepelné přípojky nemusí být (a v tomto konkrétním případě není) pro účely stavebního řízení ve věci stavby spočívající ve změně způsobu vytápění relevantní.“. Z projektové dokumentace zřetelně vyplývá, že instalaci a realizaci povolené stavby včetně jejího napojení na rozvody v bytovém domě lze funkčně dokončit, aniž by byla jakkoli fakticky dotčena SZTE ve vlastnictví stěžovatelky (nedochází ke zřízení náhradního zdroje či jiného zdroje, který by byl propojen se zařízením stěžovatelky). Samotné faktické odpojení SZTE je pak očekávatelným krokem pro výměnu hlavního zdroje tepla. Takový postup není nijak vnitřně rozporný, jak tvrdí stěžovatelka a nijak nezasahuje do jejího vlastnictví.

[21] Důvodná není ani námitka nedostatečného zjištění vlastnického rozhraní na budově. Žalovaný na str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí konstatoval, že stěžovatelka neuvedla, jaké je podle jejího názoru rozhraní vlastnického práva ani neoznačila důkazy svého nekonkrétního tvrzení, přičemž odkazovala na právní domněnku uvedenou v § 509 občanského zákoníku. Žalovaný k tomu uvedl, že vzhledem k tomu, že energetický zákon v § 79 odst. 2 výslovně řeší vlastnictví konkrétních částí tepelného zařízení, nelze vyvratitelnou podmínku vyjádřenou v § 509 věty druhé občanského zákoníku v tomto případě použít. Rovněž v souladu se stavebním úřadem konstatoval, že projektová dokumentace nevzbuzuje pochybnosti o tom, že zařízení SZTE ve vlastnictví stěžovatelky nebude stavbou dotčeno. Stavební úřad se podle žalovaného vlastnictvím majetku dotčeného stavbou dostatečně zabýval. Krajský soud dospěl k závěru, že z rozhodnutí obou správních orgánů je zřejmé, jaký skutkový stav pokládaly za rozhodný, a obecné a ničím nepodložené tvrzení stěžovatelky nebylo schopno vzbudit důvodnou pochybnost o vlastnictví rozvodů v místě napojení nového zdroje vytápění. Nejvyšší správní soud se s tímto posouzením ztotožňuje.

pokračování

Jak správně uvedl krajský soud, z předložené projektové dokumentace lze zjistit veškeré potřebné informace, tedy i hranici vlastnictví domovních (vnitřních) rozvodů tepla, kterých se provádění stavby dotýká. Je zřejmé, že zásahy do vnitřních rozvodů topné soustavy objektu byly navrženy až na částech, které jsou součástí bytového domu, a tudíž ve vlastnictví spoluvlastníků objektu samotného, tj. za posledními uzavíracími armaturami tepelné přípojky stávajícího dodavatele tepla. V projektové dokumentaci, zejména ve výkresu popsaném jako „půdorys 1. PP“ je jasně zakresleno a popsáno umístění SZTE, a to i se zanesením posledních uzavíracích armatur tepelné přípojky. Dále je zde jasným způsobem vyobrazeno také navazující vedení vnitřních rozvodů budovy, přičemž je jednoznačně vymezeno též místo ukončení a odpojení rozvodů dosavadního zásobování teplem, jakož i místo napojení nového zdroje tepla na vnitřní rozvody objektu. Z projektové dokumentace tedy jednoznačně vyplývá, že veškeré stavební zásahy jsou realizovány v jiné části budovy a že k napojení nového způsobu vytápění dojde až v těch částech rozvodů, které nejsou ve vlastnictví stěžovatelky. S ohledem na uvedené nebyl dán důvod pro postup podle § 114 odst. 3 stavebního zákona.

[22] Stěžovatelka rozporuje dostatečnost doložení vlastnictví stavebníkem poukazem na přibližnou dobu vzniku předmětné budovy a SZTE (projekt z roku 1961) s tím, že otázku vlastnictví rozvodného tepelného zařízení a odběrného tepelného zařízení a hranice mezi nimi je nutné posuzovat podle právní úpravy platné v té době. Tento odkaz není sám o sobě dostatečným zpochybněním prohlášení stavebníka o jeho vlastnickém právu. Stěžovatelka v rámci této námitky znovu používá jen neurčitá a obecná tvrzení bez bližší konkretizace. Kasační soud souhlasí s krajským soudem, že správní orgány zjistily skutkový stav v tomto rozsahu dostatečně. Vzhledem k výše uvedenému krajský soud nepochybil, když neprovedl dokazování obsahem spisového materiálu stavebního úřadu (projektové dokumentace) k výstavbě budovy Děčín II – Nové Město, č. p. 259, 260, včetně stavebního povolení a kolaudačního rozhodnutí, jakož ani spisovou (projektovou) dokumentaci stavebního úřadu k výstavbě SZTE na pozemcích p. č. 1526 a 1527, včetně stavebního povolení a kolaudačního rozhodnutí, a to pro zjevnou nadbytečnost. Stěžovatelka sice uváděla, že z těchto důkazů lze ověřit její tvrzení, nicméně vzhledem k tomu, že žádná konkrétní tvrzení (vyjma odkazu na dobu vzniku budovy a rozvodného tepelného zařízení) neučinila, nedisponovaly tyto důkazy vypovídací potenci. Nebyl ani důvod k doložení souhlasu stěžovatelky podle § 184a odst. 1 stavebního zákona, neboť její vlastnické právo k SZTE nebude povoleným stavebním záměrem nijak dotčeno, demontáž součástí SZTE, které jsou v jejím vlastnictví, není předmětem stavebního povolení a stavební úprava (nový způsob vytápění) nebude využívat SZTE v jejím vlastnictví.

[23] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[24] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. září 2024

David Hipšr
předseda senátu